

ἀξιοπρέπειαν, διὰ νὰ μᾶς ζήση, ἔκυψα ἐρυθρίων τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἡσθάνθην αἰσχος διὰ τὸ αἰσχος μου...

Ἐφθασεν ἡ ἐπίσημος ἡμέρα· ὁ πατήρ μου ἔλαβε τὴν ἄδειαν, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐμελλε νὰ ἀρχίσῃ τὸ νέον του ἐπάγγελμα· αἱ καρδίαι μας ἐκτύπων ἐκ συγκινήσεως.

Τὸν ἀνέμενον τὴν ἐσπέραν φαιδρόν, ἀκτινοβολούντα, μακρὸν ἀνακουφίσεως στεναγμὸν ἐκβαλλόντα. Ἦλθε κάτωχρος, καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἐξωγραφεῖτο ἄρρητος ὀδύνη.

— Πατέρα, πατέρα! ἀνέκραξα ἀνατιναχθεὶς.

— "Ἀχ, παιδί μου, παιδί μου... Ἡ τύχη δὲν ἐκουράσθη νὰ μὲ καταδιώκῃ!.. δὲν μὲ παίρνουν νὰ μετρώ... κανεὶς δὲ μὲ προσκαλεῖ... Ἐκεῖνος ὁ Ἀρτέμης, ὁ στιμάρατζης, μὲ κατηγόρησε ὅτι δὲν ἔξεύρω διόλου τέχνη, ὅτι ἡ τέχνη δὲν μανθάνεται ἰς τὰ γεροντάματα... ὅλοι ἐπάγωσαν, οὐτε οἱ χωριανοί μας δὲν μὲ φωνάζουν...

Τότε μὲ κατέλαθεν ἀπερίγραπτος ἀγωνία· αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις τοῦ πατρός μου εἶχαν τόσον ταυνοσθῇ ὥστε νῦν ὑπῆρχε φόβος μὴ διαραγῶσι.

Ἐφοβούμην μὴ ἐξαπλωθῇ ἐκτάδην ἐν τῇ ἐσχάτῃ ταύτῃ μετὰ τῆς τύχης πάλι· μυρία ὀπίσθια προαισθήματα ἐσφίγγον τὴν καρδίαν μου ὅταν ἐβράδυνεν τὴν ἐσπέραν νὰ ἔλθῃ, ἐξηρχόμην εἰς τὴν θύραν, εἰς τὴν ὁδόν, καὶ τὸν ἐπερίμενα.

Παρήλθον δύο τρεῖς, τέσσαρες τοιαῦται ἡμέραι, ἡμέραι μαῦραι, ἡμέραι φρικώδεις.

Ἀγανάκτησις, ὀργή, μῖσος μὲ κατελάμβανε καθ' ὅλων· τότε πρῶτον ἐνόησα πόσον ἐγωϊστικός, πόσον ἀνηλεὲς εἶνε ὁ κόσμος πρὸς τὴν ὀδύνην τοῦ ἄλλου· ἀλλὰ πρὸ πάντων κατὰ τῶν συμπατριωτῶν μου ἐξανιστάμην· τί; ἔβλεπον τὸν πατέρα μου πνιγόμενον, ἔβλεπον ὅτι ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις του καὶ δὲν τῷ ἔρριπτον ἐν σχοινίον!..

Εὐτυχῶς αἱ δυνάμεις τοῦ πατρός μου δὲν εἶχον ἐξαντληθῇ· ἦτο καταπεπονημένος, ἐκνευρισμένος, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἀνελάμβανε τὸ σθένος τῆς ψυχῆς του, ὡς ὁ στρατιώτης τὸ ὄπλον του πρὸς μάχην· ἔτρεχεν εἰς ὅλα τὰ πλοῖα, μετρῶν ἄνευ ἁμοιβῆς, προκαλῶν, προβάλλων στοιχήματα ὅτι ἐμείρει ἀκριβῶς.

Δὲν θὰ λησμονήσω δὲ ἐφ' ὅσον ζῶ μίαν ἐσπέραν ἦλθεν αἴφνης ἐκίνητος, ὡς νὰ ἐγένετο νεώτερος κατὰ εἰκοσιν ἔτη, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστράπτοντας· αἱ ῥυτίδες του ἐγέλων· ἐκφρασις ἀγαλλιάσεως ἐξωγόνει ὅλα τὰ χαρακτηριστικά του· εἶχε κερδίσει δύο μετζίτια· εἶχεν ἐργασίαν αὔριον, μεθαύριον, ὀληντὴν ἐβδομάδα· τὸν ἐπροτίμων ἤδη εἰς τὴν Κρασόσκαλαν· εἶχε θριαμβέυσει τέλος· εἶχε ἐξασφαλίσαι τὸν ἄρτον μας... Εἶχαν τελειώσει τὰ καταφρόνια τῆς ἐνδείας. "ὦ! ὥρμησα εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ἠνώσαμεν τὰς ψυχὰς μας εἰς ἓν μακρόν, μακρόν δακρυβρεκτον φίλημα!..

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ.

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΧΑΒΙΑΡΙΟΥ

ἐν Ῥωσίᾳ

Μεταξὺ τῶν ἰχθύων, ὧν ἡ ἀλιεῖα πλεῖστα παρέχει ὀφέλη, τὴν πρώτην κατέχει θέσιν τὸ γένος τῶν ὀξύρρυγχων. Ἐκ τούτων παρασκευάζεται ἡ ἰχθυόκολλα καὶ τὸ χαβιάριον. Ὁ ἰχθύς οὗτος βιοῖ ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ ἐν ταῖς ἡμετέραις θαλάσσαις, σπανίως δὲ καὶ κομίζεται καὶ ἐν τοῖς ἰχθυοπωλείοις, ἰδίως ἐν τοῖς τῆς Κερκύρας, διακρινόμενος κοινῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα *Στουριόρι*, ὅπερ εἶνε τὸ λατινικὸν ὄνομα ἐνὸς εἶδους αὐτοῦ, καλουμένου *Acipencer sturio*. Οἱ ὀξύρρυγχοι διακρίνονται πάντων τῶν λοιπῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ σώματος αὐτῶν, ὅπερ εἶνε ἐπίμηκες, πεποικιλμένον ὑπὸ πέντε σειρῶν ὀστείων πλακῶν καθιστῶσάν τοῦτο πεντάγωνον· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐπίσης κεκαλυμμένης ὑπὸ ὀστείων πλακῶν συνηωμένων πρὸς ἀλλήλας· ἐκ τοῦ νωθοῦ στόματος κειμένου ὑποκάτω καὶ ἐκ τοῦ μακροῦ καὶ ἀκίνητου ῥύγχους αὐτῶν. Μέρος τοῦ ἔτους διαιτῶνται ἐν τῇ θαλάσῃ, μεθ' ὃ ἀναβαίνουν τοὺς μεγάλους ποταμοὺς ὅπως τέξωσι. Καθὼς δὲ πάντα τὰ ζῶα τὰ ἐναλλασσόμενα τὰ ἀλμυρὰ πρὸς τὰ γλυκέα ὕδατα, ἔχουσι μεγίστην νυκτὴν ἰσχύν, διότι συχνότατα παλαίουσι πρὸς ἰσχυρὰ καὶ ταχύτατα ρεύματα. Οἱ ὀξύρρυγχοι τρέφονται ἐκ σκολήκων, μαλακίων καὶ ἄλλων λειψάνων ζῶων, ἅτινα ἀνασκαλεύοντες διὰ τοῦ μακροῦ αὐτῶν ῥύγχους ἐκθάπτουσιν ἐκ τῆς ἰλῦς τοῦ θαλασσίου βυθοῦ.

Ἡ ἀλιεῖα τῶν ἰχθύων τούτων εἶνε τὰ μάλιστα ἀνεπτυγμένη ἐν τῇ νοτιοανατολικῇ Ῥωσίᾳ καὶ τῇ δυτικῇ Σιβηρίᾳ. Ὁ φυσιοδίφης Πάλλας, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, γνωρίζει ἡμῖν ὅτι οἱ Κοζάκοι τοῦ Οὐράλου ἀλιεύουσι κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοὺς ὀξύρρυγχους. «Δυσχυρίζονται, γράφει ὁ Πάλλας, ὅτι οἱ ἰχθύες οὗτοι κατὰ τὸ φθινόπωρον συνέρχονται εἰς τὰ βαθύτερα μέρη τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐν αὐτοῖς διέρχονται τὸν χειμῶνα ἀκίνητοι, καταλαμβανόμενοι ὑπὸ νάρκης τινός. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ μεταβάλλεται ἕνεκα τῶν πλημμυρῶν τοῦ ἔαρος, αἱτινες παρασύρουσιν ἄμμον καὶ ἰλύν, δὲν δύνανται πάντοτε νὰ γνωρίζωσι τὰ καταφύγια τῶν ἰχθύων. Οἱ θέλοντες νὰ γνωρίσωσι τοῦτο προσέχουσι λίαν εἰς τὰς κινήσεις τῶν ἰχθύων κατὰ τὸ φθινόπωρον, προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ πηγύνται ὁ ποταμός. Λέγουσιν ὅτι οἱ ἰχθύες ἐκπηδῶσι καὶ παίζουσιν εὐρισκόμενοι εἰς τὰ μέρη ἅτινα ὡς χειμερινὰ αὐτῶν καταφύγια ἐξέλεξαν.»

Κατὰ τὸν Πάλλαν ἡ ἀλιεῖα ἐν Σιβηρίᾳ γίνεται διὰ παραγὰδων, τῶν γνωστῶν παρ' ἡμῖν ἀλιευτικῶν ὀργάνων, ἅτινα συνίστανται ἐκ μακροῦ σχοινίου φέροντος προσδεδεμένα κατὰ μῆκος ἄλλα μικρότερα ἀγκιστροφόρα.

Ἡ ἀλιεῖα τοῦ ὀξύρρυγχου ἐν τῷ Οὐράλῃ εἶνε

σπουδαιότατη καὶ εἰς ταύτην ἐνασχολοῦνται πλεῖστοι. Λεπτομερείας περὶ τῆς ἀλιείας ταύτης συνέλεξε τελευταίως ὁ Δαναηλέθσκι, ἐξ ὧν παραθέτομεν τὰς ἐξῆς:

«Τὸ κατώτερον μέρος τοῦ Οὐράλου ποταμοῦ ἐπὶ μῆκους 600 περίπου βερστίων καὶ μέρος τῆς γειννιαζούσης αὐτῷ θαλάσσης ἀνήκουσιν εἰς τοὺς Κοζάκους τοῦ Οὐράλου ἀριθμοῦμένους εἰς 80,000 ψυχάς. Ἡ κτήσις αὕτη ἰδρύθη πρὸ πλείστου χρόνου καὶ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὴν ιδεάν τῶν Κοζάκων, ἅπας ὁ ποταμὸς καὶ τὸ γειννιάζον αὐτῷ μέρος τῆς θαλάσσης εἶνε κτῆμα ἀδιαίρετον καὶ κοινόν τοῦ στρατοῦ τοῦ Οὐράλου, δηλ. τῆς ὁμάδος αὐτῶν, κτῆμα δοθὲν αὐτοῖς ὡς ἀντάλλαγμα τῶν στρατιωτικῶν ὑπηρεσιῶν των. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην πᾶσαι αἱ ἀλιεῖαι πρέπει νὰ γίνωνται ἐταιρικῶς κατὰ σχέδιον προδιαγεγραμμένον ἅπαξ καὶ διὰ παντός, ἐνῷ ἐλάχιστοι μόνον ἐπιφέρονται τροποποιήσεις κατὰ τὰς περιστάσεις. Οἱ κυριώτεροι ὅροι τοῦ σχεδίου τούτου εἶνε α'.) Ἡ κατὰ προτίμησιν συγκέντρωσις τῆς ἀλιείας ἐν τῷ ποταμῷ μᾶλλον ἢ τῇ θαλάσσῃ· β'.) Ἡ ἐν ὄρῳ χειμῶνος ἀλιεῖα· γ'.) Ἡ κοινὴ ἀλιεῖα εἰς μέρος ἐκ τῶν προτέρων ὠρισμένα, διότι ἄλλως οἱ δύο προηγούμενοι ὅροι καθίστανται ἀνωφελεῖς.»

«Ὅπως καταδείξωμεν τοὺς τρόπους τῆς τοιαύτης ἀλιείας, εἰς ἣν συμμετέχουσι πολλάκις δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι, θὰ περιγραφῶμεν τὰς ἰδιορυθμοτάτας αὐτῶν· τὴν φθινοπωρινὴν διὰ δι-κτύων ἀλιεῖαν καὶ τὴν χειμερινὴν δι' ἄρπάγης.»

«Οἱ ἀναβαίνοντες τὸν Οὐράλην ἰχθύες κατὰ τὸ θέρος, δὲν ἐπανακάμπτουσι τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὡς ἐβελαιώθη διὰ πολλῶν παρατηρήσεων μένουσιν ἐν τῷ ποταμῷ ὅπως διαχειμάσωσιν, ἐκτὸς ἂν καταδιωχθῶσιν. Ὅταν τὸ ὕδωρ ἀρχίζῃ νὰ ψύχεται, οἱ ἰχθύες ἀναζητοῦσι τὰ βαθύτερα μέρη γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα *γιατόβε*, καὶ συναθροίζονται εἰς ταῦτα ὅπως διέλθωσι τὸν χειμῶνα ὑπὸ τὸν πάγον. Ὅπως ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῆς συνηθείας ταύτης τῶν ἰχθύων, οἱ Κοζάκοι ἀπαγορεύουσιν οὐ μόνον τὴν ἀλιεῖαν κατὰ τοὺς τρεῖς θερινούς μῆνας καὶ τὸν Σεπτέμβριον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ μεταβῇ τις διὰ λέμβου εἰς τὸν Οὐράλην, μήτε κἂν νὰ διέλθῃ αὐτὸν εἰμὴ ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ, ὅταν πρόκηται π. χ. νὰ κόψῃ λόρον ἐκ τῆς δεξιᾶς ὄχτης. Οἱ ἵπποι καὶ τὰ κτήνη δὲν κομίζονται εἰς τὸν ποταμόν· δὲν τολμῶσι νὰ πυροβολήσωσι πλησίον τῶν ὀχθῶν. Ἀλλοτε μάλιστα δὲν ἐπιτρέπετο νὰ φωτίσῃ τις καὶ τὰ πρὸς τὸν Οὐράλην βλέποντα ὠμάτια τῶν οἰκίων. Τὰ ἀτμύπλοια πρέπει νὰ σταματήσωσιν εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῶν στομίων τοῦ ποταμοῦ, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ μικρὰ πλοῖα τὰ διενεργούντα τὸ ἐμπόριον τῶν Κοζάκων μετὰ τοῦ Ἀστραχάν δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸν ποταμόν ἀλλὰ προσορμίζονται εἰς μικρόν τινα λιμένα

κείμενον βέρστικα τινὰ πρὸς δυσμὰς τοῦ στομίου. Οὕτως ὁ Οὐράλης εἶνε ποταμὸς ἀφιερωμένος τῇ ἀλιείᾳ.

«Εἰς ἕκαστον *Στανίτζα*, χωρίον τῶν Κοζάκων, εὐρίσκεται γέρον ὀνομαζόμενος φύλαξ τοῦ Οὐράλου, ὅστις ὀφείλει νὰ παρατηρῇ τὰς κινήσεις τῶν ἰχθύων, ὅπως γνωρίξῃ περίπου ὅποιοι ἰχθύες συνηθροίσθησαν εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν *γιατόβε*. Τοσαύτη δὲ εἶνε ἡ πείρα αὐτῶν, ὥστε ἀναγνωρίζουσιν ἐκ τῶν πηδημάτων τῶν ἰχθύων οὐ μόνον τὸ εἶδος αὐτῶν ἀλλὰ καὶ τὸ φύλον, ὅπερ σπουδαιότατον· διότι ἡ τιμὴ θηλείας πλήρους ὧν εἶνε τριπλασίως μείζων τῆς τοῦ ἄρρενος.»

«Οἱ οὕτω φυλασσόμενοι ἰχθύες μέχρι τοῦ χειμῶνος ἀλιεύονται δις καὶ κατὰ δύο τρόπους. Εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ Οὐράλου, ἐπὶ μῆκος 280 βερστίων, ἡ ἀλιεῖα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός. Πάντες οἱ μέλλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν ἀλιεῖαν ταύτην κατὰ τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου ὀφείλουσι νὰ συναθροισθῶσιν εἰς τὸ χωρίον Ἀντονόρσκαγια, ἐξ οὗ αὕτη ἄρχεται. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀλιέων ἀνέρχεται πολλάκις εἰς 8000 μετὰ 3000 πλοιαρίων. Ἀπασα ἡ ἔκτασις τοῦ ποταμοῦ ἢ προσωρισμένη εἰς τὴν ἀλιεῖαν ταύτην διαιρεῖται εἰς δεκαπέντε τμήματα, εἰς ὧν ἕκαστον καταβαίνοντες τὸν ποταμόν ἀλιεύουσιν ἐπὶ μίαν ἡμέραν. Ἡ ἀλιεῖα γίνεται δι' ἐργαλείου καλουμένου *γιάρυκα* (παρεμφεροῦς τῷ ἡμετέρῳ γρύπῳ) συνισταμένου ἐκ δικτυωτοῦ σάκκου συρομένου εἰς τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ ὑπὸ δύο κωπηλατομένων λέμβων.»

«Ἡ ἀλιεῖα ἄρχεται ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, τὸ δὲ τέλος αὐτῆς δὲν ὀρίζεται. Ἐξακολουθεῖ μέχρις οὗ διατρέξωσιν ἅπαν τὸ τμήμα τὸ προορισθὲν διὰ τὴν ἀλιεῖαν τῆς ἡμέρας. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῆς ἅπαντα τὰ πλοίαρια τοποθετοῦνται εἰς γραμμὴν ἐπὶ τῆς ὄχτης, καὶ ῥίπτονται εἰς τὸ ὕδωρ ἀφ' οὗ δώσῃ τὸ σύνθημα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀλιείας. Ὅταν ὅλα τὰ πλοῖα ἄρχωνται πλέοντα, ὁ ἀρχηγὸς ὁδηγεῖ ταῦτα κατὰ στήλας, μὴ ἐπιτρέπων εἰς οὐδὲν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰς τάξεις καὶ πλεύσῃ ταχύτερον. Ἀμα τὰ πλοῖα πλησιάζωσι τὴν *γιατόβε*, ὁ ἀρχηγὸς δίδει σύνθημα καὶ πάντες σπεύδουσι ποῖοι ταχύτερον νὰ φθάσωσι τὸ μέρος τῆς ἀλιείας. Μετὰ τοσαύτης δὲ δυνάμεως κωπηλατοῦσιν, ὥστε συχνότατα ἰσχυροὶ καὶ ῥωμαλεοὶ ἄνδρες καταπίπτουσιν ἅπνοες καταβαλλόμενοι ἐκ τοῦ κόπου. Σκοπὸς δὲ τῆς τοιαύτης πάλης αὐτῶν, δὲν εἶνε μόνον νὰ προπεράσωσι τοὺς συντρόφους των, ἀλλ' ὅπως πρῶτοι φθάσωσιν εἰς τὴν *γιατόβε*, ἐν ᾗ οἱ ἰχθύες κεῖνται συσσωρευμένοι.»

«Ἡ ἀλιεῖα αὕτη ἢ λεμβοδρομία καλεῖται *κτύπος*. Μετὰ τὴν ἀλιεῖαν τῶν πλειοτέρων ἰχθύων ἀνασύρουσι τοὺς γρύπους εἰς τὸ πλοῖον καὶ κατὰ σειρὰν πάλιν καὶ κατὰ τὴν προτέραν τά-

ξιν διευθύνονται εἰς ἄλλην ριατόδε ἀναγομένην εἰς τὸ τμήμα τῆς ἡμερησίας ἀλιείας.»

«Ἐν δὲ τῷ ἀνωτέρῳ μέρει τοῦ Οὐράλου μέχρι τῆς πόλεως Οὐράλσκ πρωτευούσης τῶν Κοζάκων, εἰς διάστημα 220 βερστίων ἡ ἀλιεία γίνεται κατὰ τὸν χειμῶνα ὅτε ὁ ποταμὸς καλύπτεται ὑπὸ πάγων.»

«Τὸ διάστημα διαιρεῖται εἰς τμήματα προωρισμένα διὰ τὴν ἀλιείαν τῆς ἡμέρας. Ἀλιεύουσι δὲ μόνον εἰς τὰς ριατόδες καὶ μόνον διὰ τῆς ἀρπάγης. Ἡ ἀρπάγη φέρεται ἐπὶ κοντοῦ μήκους πολλὰκις 9 πήχεων. Ὅπως δὲ μὴ τὸ βεῦμα παρεκκλίνη, τὴν ἀρπάγην τῆς καθέτου διευθύνσεως, ἄνωθεν ταύτης προσδένουσι βάρους ἐκ μολύβδου ἢ χυτοῦ σιδήρου.»

«Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, οὐχὶ ὅμως πρὸ τῆς 10 ὥρας τῆς πρωΐας, ὅπως ὅλοι προφθάσωσι νὰ συναθροισθῶσι, διότι πολλοὶ ἐνεκα τοῦ ψύχους διανυκτερεύουσιν εἰς τὰ χωρία καὶ τὰ οἰκήματα τῶν πέριξ, τὰ ἔλκνηθρα τῶν ἀλιέων συναθροίζονται καὶ τάσσονται ἐπὶ τῆς ὄχθης ἀπέναντι τῆς ριατόδε. Καθ' ὅλην τὴν προετοιμασίαν ταύτην ἄκρα τηρεῖται σιγή, ὅπως μὴ ταράξωσι τοὺς νεναρκωμένους ἰχθῦς. Ἐκπυρσοκρότησις πυροβόλου χρησιμεύει ὡς σύνθημα, καὶ ἀμέσως πάντες πηδῶσιν ἐπὶ τοῦ πάγου, ὅπως τὸ ταχύτερον καταλάβωσι τὰς θέσεις, καὶ διατρυπήσωσι τὸν πάγον ὅπως ἐμβάλωσι τὰς ἀρπάγας αὐτῶν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ θέσις ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ ριατόδε φέρεται πληθὺν ὁπῶν ὡς κόσκινον. Ἐκαστος ἐν τῇ ὁπῇ βυθίζει τὴν ἀρπάγην, τὴν ἀνεγείρει καὶ τὴν καταβυθίζει βραδέως. Οἱ ἰχθύες ἐν ἀρχῇ ἀκίνητοι ἐν τῷ βυθῷ, ταρασσόμενοι ὑπὸ τοῦ θορύβου, ἄρχονται κινούμενοι βραδέως ὅπως διασπαρῶσι, καὶ οὕτω κατ' ἀνάγκην συλλαμβάνονται διὰ τῶν ἀρπαγῶν, αἵτινες πυκνὸν σχηματίζουσι δάσος ἐν τῷ ὕδατι, διότι εἰς διάστημα ἐνὸς βερστίου εὐρίσκονται πλείονες τῶν δεκακισχιλίων ἀρπαγῶν.»

«Κατὰ τὴν ἀλιείαν ταύτην οἱ ἰχθύες μόνον ἐμπήγνυνται. Ὅταν ὁ ἀλιεὺς αἰσθάνεται ὅτι ὁ ἰχθὺς συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀρπάγης, ἀνασύρει ταύτην βραδέως μετὰ τοῦ ἰχθύος, ὅπερ δὲν εἶνε δύσκολον, πολλὰκις ὅμως συλλαμβάνουσι μεγίστους ἰχθῦς, 20 καὶ 50 φουντίων, οὓς οὐ μόνον εἰς ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐξαγάγῃ τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ μήτε χωροῦσιν εἰς τὴν ὁπὴν τοῦ πάγου. α' Ὁ εὐτυχὴς ἀλιεὺς καλεῖ τὸν βοηθόν του ἢ ἄλλον τινα τῆς ομάδος του, διότι οἱ ἀλιεῖς οὐ μόνον ὅπως ἀλληλοβοηθῶνται ἀλλὰ συγχρόνως ὅπως συμμερίζωνται τὴν τύχην τῆς ἀλιείας σχηματίζουσι μικρὰς ομάδας 10—15 ἀτόμων.»

«Ἐπειδὴ ἡ ἀλιεία πανταχοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶναι ἐπιτυχής, πάντες τρέχουσιν εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ φαίνεται ἄφθονος, ἐγκαταλείποντες τὰς ὁπὰς των καὶ διατρυπῶντες ἐτέρας, ὥστε οἱ

ἀλιεῖς εὐρίσκονται ἐν διηνεκεῖ κινήσει. Τοσαύτη δὲ εἶνε ἡ ταραχή, καὶ ὁ πάγος τοσαύτας φέρει ὁπὰς, ὥστε πολλὰκις μεθ' ὅλον τὸ πάχος αὐτοῦ ὑποχωρεῖ καὶ καλύπτεται ὑφ' ὕδατος ἐρυθραίνοντος ὑπὸ τοῦ αἵματος τῶν ἰχθῶν. Ἐπὶ τῆς ὄχθης ἀκολουθεῖ ἄλλη σκηνὴ πωλητῶν καὶ ἀγορᾶς, καὶ ἐπὶ τόπου παρασκευάζεται τὸ χαβιάριον. Ἀμα ἀλιευθῶσιν ὅλοι οἱ ἰχθύες ἢ οἱ περισσότεροι τῆς ριατόδε, οἱ ἀλιεῖς ἐγκαταλείπουσι τὸν πάγον καὶ μεταβαίνουν εἰς ἄλλην ριατόδε. Ὑπάρχουσι δύο ἢ τρεῖς εἰς τὸ τμήμα τῆς ἡμερησίας ἀλιείας. αὐστηρῶς ὁμως ἀπαγορεύεται νὰ υπερβῶσι τὰ ὅρια ταῦτα.

«Ἡ διὰ τῆς ἀρπάγης ἀλιεία εἶνε ἢ τὰ μάλιστα ἀρεστὴ τοῖς Κοζάκοις, διότι καὶ ὁ πτωχότατος δύναται νὰ ἀλιεύσῃ διὰ ταύτης, ἐπειδὴ δὲν ἀπαιτεῖ ἄλλο τι πλην μιᾶς ἀρπάγης, ἐνὸς ἐλκήθρου, συρομένου ὑφ' ἐνὸς ἵππου, καὶ ἐπειδὴ κυρίως ἡ ἀλιεία αὕτη εἶνε μάλλον τυχερά, εἶνε εἶδος λαχείου καθ' ὃ δύναται τις νὰ κερδίσῃ πολλὰκις εἰς ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἑκατοντάδα ρούβλιων.»

— Ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσίᾳ κατὰ τρεῖς τρόπους διατηροῦσι τοὺς ἰχθῦς, πεπηγότας, ἀλιπάστους, ἀλιπάστους ἐν ἀρχῇ καὶ μετὰ ταῦτα ἀπεξηραμένους. Ἡ πρώτη μέθοδος εἶνε καὶ προτιμότερα, καθ' ὅσον ὁ πεπηγὸς ὀξύρρυγχος διατηρεῖ πάσας τὰς ιδιότητας αὐτοῦ καὶ πωλεῖται ὅσον καὶ ὁ νωπός. Οἱ ἐκ τοῦ Οὐράλου μόνον ἐξαγόμενοι ἰχθύες ἀποφέρουσι κατ' ἔτος οἱ μὲν πεπηγότες 525,000 ρούβλια, οἱ δὲ ἀλιπάστοι 675,000.—

Μέγας ἀριθμὸς ὀξύρρυγχων παρασκευάζεται κατὰ τρόπον ὅλως ἴδιον, γνωστὸν ἐν Ῥωσίᾳ ὑπὸ τὸνομα Μπαλὺκ. Κατ' αὐτὸν οἱ ἰχθύες ἀλατίζονται καὶ μετὰ ταῦτα ἀποξηραίνονται εἰς τὸν ἕρα. Ἐπειδὴ δὲ μόνον ἐν Ῥωσίᾳ παρασκευάζεται τὸ Μπαλὺκ, ἐραυρίζομεθα ἐκ τοῦ αὐτοῦ Δανιηλέσκι τὰς ἀκολουθοῦσας πληροφορίες:

«Μόνον κατὰ τὸ ἔαρ παρασκευάζεται τὸ μπαλὺκ, προτοῦ ἀρχίσωσιν αἱ θερμαὶ ἡμέραι, καὶ διότι ἀργότερον εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶσι μεγάλην ποσότητα ἁλατος, ὅπως διατηρηθῶσι καλῶς οἱ ἰχθύες. Οἱ κατὰ μάρτιον παρασκευαζόμενοι ἰχθύες θεωροῦνται οἱ ἀριστοί. Ἐκλέγουσι τοὺς μεγαλειτέρους ἰχθῦς, ὧν ἀφαιροῦσι τὴν κεφαλὴν, τὴν οὐρὰν, τὴν κοιλίαν καὶ τὰ πλάγια τοῦ σώματος, ἐγκαταλείποντες μόνον τὰ νῶτα, ἅτινα καλοῦσι Μπαλὺκ δηλαδὴ ἰχθύν, διότι τοῦτο σημαίνει ἡ λέξις ἐν τῇ ταταρικῇ. Τὰ νῶτα τίθενται εἰς ἄγγεα ἢ εἰς ξύλινα κιβώτια πλήρη ἁλατος μετὰ προσοχῆς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐγγίξωσι μήτε πρὸς τὰ τοιχώματα τοῦ κιβωτίου μήτε πρὸς ἀλλήλους οἱ ἰχθύες, ἄλλως ἀμέσως θὰ κατεστρέφοντο. Ἐγκαταλείπονται οὕτως ἐν τῷ ἁλατι 12—15 ἡμέρας, ὅταν αἱ

ἡμέραι εἶνε θερμαί, προσθέτουσι δ' ἐν τῷ ἄλατι καὶ νίτρον ὅπως ὁ ἰχθύς λάβῃ ἐρυθρόν τι χρῶμα. Πολλάκις μάλιστα διὰ τὰς καλλιτέρας ποιότη-
τας προσθέτουσι πέπερι, φύλλα δάφνης καὶ ἄλ-
λα ἀρώματα. Ὅταν οἱ ἰχθύες διαποτισθῶσιν ὑπὸ
τοῦ ἁλατος, ἐξάγονται τῶν κιβωτίων καὶ ῥί-
πνυνται ἐπὶ δύο ἢ καὶ τρεῖς ἡμέρας εἰς γλυκὺ ὕ-
δωρ, ἢ εἰς ὑφάλμυρον τῆς Ἀζοφικῆς, ὅπερ μάλιστα
προτιμᾶται. Μετὰ ταῦτα ἐξαγόμενοι τοῦ ὕδατος
κρεμῶνται ἵνα ξηρανθῶσι. Κατ' ἀρχὰς ἀφίενται
ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, μετὰ
ταῦτα μεταφέρονται εἰς ὑπόστεγον δι' οὗ εὐκόλως
διέρχεται ὁ ἀήρ. Ἐκεῖ μένουσιν ἐκτεθειμένοι οἱ
ἰχθύες ἕνα μῆνα πολλάκις καὶ ἐξ ἐβδόμηδας κατὰ
τὰς καιρικὰς περιστάσεις. Σημεῖον δὲ τῆς ἐπιτυ-
χίας τῆς ἀποξηράνσεως εἶνε εὐρὺς καλύπτων
τοὺς ἰχθύς. Ἐὰν δὲν σχηματισθῇ εὐρὺς, σημαίνει
ὅτι τὸ μπαλνκ εἶνε ὑπερχαλισμένον. »

«Τὸ καλλίτερον μπαλνκ (ζυρρὺχι ἑλληνιστί)
ἔχει χρῶμα ὀρνθὸν χρυσόχρουν, καὶ ὄζει ὡς νωπὸς
σκυδός (ἄγγουρι). Πωλεῖται μέχρι 2 βουδλίων ἢ
ὀκζ. »

Ἐκ τῶν ὧν τῶν ὀζυρρὺγχων παρασκευάζεται
τὸ χαβιάριον. Ἐν Ῥωσίᾳ παρασκευάζεται δύο
εἰδῶν χαβιάριον, τὸ ῥευστὸν καὶ τὸ στερεόν. Κα-
τὰ τὸν Δανιηλέσκι «θέτουσι τὸ ἐκ τοῦ ἰχθύος
ἀφαιρεθὲν χαβιάριον, οὗτινος τὸ μέλαν ἢ βα-
θύφαιον χρῶμα εἶνε τὸ φυσικὸν τῶν ὧν, εἰς κό-
σκινον πυκνόν, διὰ τῶν ὁπῶν τοῦ ὁποίου οἱ κόκκοι
τοῦ χαβιαρίου δύνανται νὰ διέλθωσιν εὐκόλως.
Ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ κοσκίνου τὸ χαβιάριον καὶ
πιέζεται διὰ τῶν χειρῶν. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου
οἱ κόκκοι ἀποχωρίζονται τῶν μεμβρανῶν τῆς ὠ-
θήκης καὶ διερχόμενοι διὰ τῶν ὁπῶν τοῦ κοσκί-
νου πίπτουσιν εἰς ξύλινον ἄγγειον, ἐνῷ αἱ ἱνες τῆς
ὠθήκης παραμένουσιν ἐν τῷ κοσκίνῳ. »

«Ὅταν θέλωσι νὰ παρασκευάσωσι ῥευστὸν
χαβιάριον, θέτουσιν εἰς τὸ ἄγγειον εἰς ὃ πίπτουσιν
οἱ κόκκοι τοῦ χαβιαρίου ἄλλας λεπτὸν ἀρίστης ποι-
ότητος. Ὅταν ἀναμειγνύωσι τὸ χαβιάριον μετὰ
τοῦ ἁλατος, κατ' ἀρχὰς αἰσθάνονται τοῦτο διὰ
τῆς ἀφῆς ὡς ζύμην τινα ὁμογενῆ καὶ ὑγρὰν μετ'
ὀλίγον θμῶς οἱ κόκκοι διαποτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἁ-
λατος σκληρύνονται καὶ νομίζει τις ὅτι ἀναμειγνύει
σωρεῖας μαργαριτῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐπέτυ-
χε τὸ χαβιάριον. Τότε μεταγγίζεται εἰς κάδους
κατεσκευασμένους ἐκ ξύλου φιλύρας, διότι οὗ-
τοι μόνον δὲν διδουσι δυσάρεστον γεῦσιν εἰς τὸ
χαβιάριον. »

«Ἄν θέλωσι νὰ παρασκευάσωσι στερεὸν χα-
βιάριον, χύνουσιν εἰς τὸ ἄγγειον τὸ περιέχον τοὺς
κόκκους τοῦ χαβιαρίου διάλυσιν ἁλατος, οὗτινος ἡ
πυκνότης εἶνε ἀνάλογος τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους.
Ὅπως δ' ἕκαστος κόκκος διαποτίζεται καλῶς
ὑπὸ τοῦ ἁλατος, ἀνακινεῖται διαρκῶς καὶ κατὰ
τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ἢ ἄλμην μεθ' ὃ χύνουσιν ἁ-

πασαν τὴν μάζαν εἰς τρίκινον κόσκινον. Ἀποῦ δὲ
τὸ ὑγρὸν ἐκχυθῇ, θέτουσι τὸ χαβιάριον εἰς ψαθί-
νους μικροὺς σάκκους. Τοὺς σάκκους τούτους πι-
εζοῦσι διὰ πιεστηρίου ὅπως ἐξαγάγῃσι τὸ ὑπερ-
βάλλον τῆς ἁλμης, καὶ σχηματίζει τὸ χαβιάριον
μάζαν συμπετυκνωμένην. Ἀναμφιλέκτως ἡ πίε-
σις αὕτη θραύει καὶ πολλοὺς κόκκους χαβιαρίου·
ἐνεκα τούτου τὸ στερεὸν χαβιάριον δὲν εἶνε τό-
σῳ καλὸν ὅσῳ τὸ ῥευστὸν. Ἐξάγεται τὸ ἐν τοῖς
σάκκοις πιεσθὲν χαβιάριον, καὶ δι' αὐτοῦ πληροῦ-
σι κάδους πάντες οἱ κάδοι ἐσωτερικῶς φέρουσιν
ὑφασμα λινόν.

«Ἡ καλλιτέρα ποιότης τοῦ πεπιεσμένου χα-
βιαρίου, δηλαδὴ ἡ ἥττον ἀλατισμένη καὶ ὀλι-
γώτερον πεπιεσμένη, τίθεται εἰς μακροὺς καὶ
στενοὺς σάκκους ὁμοιάζοντας πρὸς μεγάλους ἁ-
λάντας. Πληροῦσιν ἐπίσης καὶ κιβωτίδια λευκο-
σιδήρου, ἅτινα κλείουσιν ἀεροστεγῶς. Τὸ χαβιάρ-
ιον οὕτω παρσκευασμένον δύναται νὰ διατη-
ρηθῇ ἐπὶ πλείστον χρόνον. Τὸ χαβιάριον εἶνε
κατὰ τὸ μάλιστον ἢ ἥττον παχὺ κατὰ τὴν ποιό-
τητα τῶν ἰχθύων καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλείας.
Ὅταν νομίζωσιν ὅτι δὲν εἶνε ἀρκετὰ παχὺ, ῥί-
πτουσιν εἰς τὸν κάδον ὀλίγον λίπος ἰχθύος, ὅπερ
παρασκευάζουσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναλύ-
οντες τὰ σπλάγχνα τῶν ὀζυρρὺγχων. Εἰς τὸ χα-
βιάριον προσθέτουσι πολλάκις καὶ ἔλαιον ἐλαίας.
Τὸ ῥευστὸν χαβιάριον πωλεῖται ἀκριβότερον τοῦ
στερεοῦ. Τὸ καλλίτερον χαβιάριον παρασκευά-
ζεται εἰς τὸ Ἀστραχάν. »

ΝΙΚΟΛ. ΧΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Κατὰ τὸν Campoamor)

Σὰν ἦρθ' ἡ ὥρα ἡ ὑστερνὴ κ' εἶν' ἡ ζωὴ μου 'λίγη,
Πρὶν σφαλισθοῦν τὰ χεῖλη μου, πρὶν ἡ ψυχὴ μου φύγῃ
Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ θὰ κριθῇ ἀπ' τὸν Κριτὴ τοῦ κόσμου,
Στὰ λόγια αὐτὰ ποῦ θὲ νὰ 'πῶ γενοῦ πνευματικὸς μου !

Ὅσοι μοῦ κάνανε κακὸ κ' ὅσους μισοῦσα ὡς τώρα
Ὅλους μὲ μιᾶς τοὺς συχωρῶ 'ς τὴν ὑστερνὴ μου ὥρα·
Μόνον 'ς ἐσὲ τὴν ἀπονη, ποῦχα ἀγαπήσῃ τόσο,
Μόνον 'ς ἐσὲ συχώρεσι ποτὲ δὲν θὲ νὰ δώσω !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ὁ καθηγητὴς κ. Κ. γελᾷ μόνος του εἰς τὸν
δρόμον.

«Μπα, μόνος σου γελᾷς, κ. Κ.; ἐρωτᾷ παρα-
τυχὼν φίλος του.

— Εἰσῆλθαι, πρὸ ὀλίγον ἐκατάλαβι μίαν ἀστεϊό-
τητα, ποῦ ἄκουσα χθές.

«Καὶ ἔχεις λόγους νὰ πιστεύῃς πῶς ἡ γυναῖκά
μου ἀγαπᾷ ἄλλον περισσότερο ἀπὸ ἐμέ;

— Βεβαίωτατα.

— Τί λέγεις! ποῖον;

— Τὸν ἐκυτὸν τῆς.»